

## Arrest

nr. 102 912 van 15 mei 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 september 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die

beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :*

*S., P. S. (RR: [...])*

*Geboren te J. op [...] + echtgenote:*

*S., K. K. (RR: [...])*

*Geboren te J. op [...] + kinderen:*

*S., M. S. (RR: [...])*

*Geboren te J. op [...]*

*S., S. P. (RR: [...])*

*Geboren te J. op [...] adres: [...]*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.*

*Reden :*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*Er worden medische elementen aangehaald voor S., P. S. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 12.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"*

*Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.*

*Derhalve*

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). »*

## 2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM)

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

*“Ten onrechte meldt de bestreden beslissing dat verzoeker niet leidt aan een dermate medische gezondheidstoestand dat een terugkeer naar zijn thuisland uitgesloten dienen (sic) te worden omwille van in strijd met artikel 3 van het EVRM. (Bestreden beslissing pagina 1 en medisch verslag pagina 1) Meer bepaald stelt de controlearts het volgende :*

*“...Analyse van dit medisch dossier leerde mij dat de 58 jarige betrokkene leed an (sic) atriaal septum defect met rechterhartsdecompensatie en kortademigheid bij inspanning...er was ook een klepdefect...Een hartklep werd gerepareerd nl de tricuspidalisklep. Het postoperatief verloop was erg gunstig en ook zes weken na de ingreep verliep alles gunstig, betrokkene neemt enkel een aspirientje nl Asaflow en Adfactazine, een vochtafdrijvend middel... Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM... ”*

*Niets is minder waar !*

*Uiteindelijk is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk leidt aan :*

- (a) kortademigheid;*
- (b) diverse cardiovasculaire afwijkingen;*
- (c) een ontsteking aan de sinussen;*

*Welnu, inderdaad is verzoeker geopereerd aan zijn hart, maar in tegenstelling tot wat de controlearts opgeeft, zijn daarmee alle problemen niet van de baan.*

*Verzoeker heeft nog steeds last van zijn sinusontsteking en dient naast zijn hartoperatie dagelijks medicatie te nemen, namelijk ASAFLOW en ADFACTAZINE.*

*In tegenstelling tot wat de controlearts opgeeft gaat het hier niet om een ‘aspirientje’, maar op (sic) noodzakelijk medicatie na een operatie aan het hart.*

*Zo geeft de bijsluiter van ASAFLOW duidelijk aan dat het geneesmiddel een acute behandeling is van een myocardiïngfact (sic), onstabiele angina pectoris (STUK111);*

*Zo geeft de bijsluiter van ALDACTAZINE aan dat dit geneesmiddel is aangewezen als vochtafdrijver als gevolg van hartzwakte (STUK1111)*

*Het moge dan ook duidelijk zijn dat het niet zomaar gaat om een ‘aspirientje’, maar om noodzakelijke medicatie tegen verzoekers zwakke hart.*

*Indien verzoeker nu dient terug te keren naar zijn thuisland waar de toegang tot de gezondheidszorg en het verkrijgen van deze geneesmiddelen quasi onbestaande is, zal verzoeker opnieuw te maken hebben met hartkwalen die opnieuw zullen leiden tot mensonwaardig lijden in de zin van artikel 3 EVRM, minstens dient te worden geoordeeld dat dit aspect niet werd onderzocht door de arts van de DVZ.*

*De beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht nu zij :*

*geen melding maakt van het feit dat verzoeker noodzakelijke medicatie dient in te nemen voor de behandeling van zijn hart en het effect bij stopzetting hiervan niet is onderzocht;*

*In het verleden heeft uw zetel reeds beslissingen vernietigd die een schending uitmaakte van de formele motiveringsplicht (RvSt, arr. 181.861 dd. 09/04/2008, o.g.)*

*Het eerste middel is dan ook gegrond.”*

*Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:*

*“Door de bestreden beslissing zal verzoekster worden teruggestuurd naar Afghanistan, een land al jaren in oorlog.*

*De Fod Buitenlandse zaken is duidelijk en raadt alle reizen naar Afghanistan af wegens gevaar op :*

- (a) ontvoering;*
- (b) zelfmoordaanslag;*
- (c) bomaanslag;*
- (d) gewapende conflicten tussen het regeringsleger en de rebellen;*

*Bron*

*: [http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op\\_reis\\_in\\_het\\_buitenland/reisadviezen/azie/afghanistan/ra\\_afghanistan.jsp](http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/afghanistan/ra_afghanistan.jsp)*

*Het kan uiteraard niet dat Belgen worden aangeraden Afghanistan te vermijden wegens de onveiligheid aldaar en het gevaar voor eigen leven, terwijl men de ogen sluit voor datzelfde gevaar voor verzoeker.*

*Door de bestreden beslissing wordt verzoekster (sic) de facto blootgesteld aan de dood en of mensonwaardige behandelingen.*

*Nochtans waarborgt het EVRM aan iedereen een recht op leven (artikel 2) en een verbod op -mensonwaardige behandelingen (art. 3 EVRM).*

*Daar de bestreden beslissing ingaat tegen het EVRM dat directe werking heeft in België schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 2 en 3 EVRM.*

*Het tweede middel is dan ook gegrond, »*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering "afdoende" dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is daar geen onderzoek is gebeurd naar het effect van de stopzetting van de behandeling.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

*In casu* is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden*

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1.(...).

§ 2.(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7.(...)."

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, 9, 34-36 en 85*).

Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "*the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost*"

(vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend" dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het in hoofde van verzoeker om een banale ziekte zou gaan. Betrokkene werd geopereerd aan zijn hart.

Zoals verzoekers aangeven blijkt bovendien uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de

betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert, zoals verzoekers terecht aangeven in hun verzoekschrift, het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

In het kader van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet dient, en dit in het licht van artikel 3 van het EVRM, het volgende te worden afgewogen: de mogelijkheid tot reizen, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid ervan, de aanwezigheid van familieleden of andere sociale opvang, indien de ziekte-toestand dit vereist en indien hierover gegevens bekend zijn, alsook de ernst van de ziekte.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij stelt: *“dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.”* Daarop volgend komt de arts-adviseur tot de conclusie: *“Uit het medisch dossier blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene is. Betrokkene werd in augustus 2011 aan zijn hart geopereerd. De opening tussen de twee voorkamers die de oorzaak was van de kortademigheid en de hartdecompensatie werd gesloten en een hartklep werd hersteld. De oorzaak van de klachten werd dus aangepakt en de toestand van betrokkene is stabiel en de evolutie is erg gunstig. Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte.”*

De arts-adviseur stelt in het advies voor verzoeker wel *“betrokkene neemt enkel een aspirientje nl. Asaflow en Aldactazine, een vochtafdrijvend middel”* maar niet dat de inname van de medicatie niet langer nodig zou zijn. Daargelaten de vraag of de medicatie die verzoeker nu inneemt enkel een aspirientje betreft gelet op het gegeven dat in de bijsluiters van deze medicatie wordt aangegeven dat het ene medicament dient voor een acute behandeling van een myocardinfarct, onstabiele *angina pectoris* en het andere medicament is aangewezen als vochtafdrijver als gevolg van een hartzwakte, stelt de Raad vast dat er in het geheel niet wordt gemotiveerd omtrent de gevolgen van het eventuele stopzetten van de inname van die medicatie en of die medicatie of een adequaat alternatief beschikbaar en toegankelijk is in Afghanistan. Zoals hierboven gesteld beperkt het EHRM het toepassingsgebied van haar rechtspraak aangaande artikel 3 van het EVRM niet enkel tot actuele acute levensbedreiging.

Aldus blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening actueel levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit, zonder verder onderzoek te doen naar de gevolgen van het stopzetten van de medicatie en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van die medicatie in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend heeft toegepast.

Waar verweerder kan gevolgd worden dat de Raad de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet kan overdoen in het kader van de wettigheidscontrole in de annulatieprocedure, moet vastgesteld worden dat verzoeker dit ook niet aanvoert in zijn verzoekschrift, maar de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert omdat nergens door de arts-adviseur wordt gemotiveerd wat de gevolgen zouden zijn moest verzoeker de medicatie niet innemen en indien hij deze medicatie noodzakelijk acht, of deze in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan bovendien, in tegenstelling tot wat de arts-adviseur voorhoudt, niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt "met vastheid (kan) gesteld worden" dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit geldt des te meer wanneer geenszins blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat de voorgelegde aandoening of ziekte van banale aard is.

Voorts steunt de bestreden beslissing op een deductie van de adviezen van de arts-adviseur die geen steun vinden in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet gemotiveerd of niet onderzocht waarom er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De motivering van de beslissing in rechte en in feite is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en is niet afdoende waardoor de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU